

18. szám.
October 31-én 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sok képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jul.—dec. 3 frt., és három óra
jul.—sept. 1 frt. 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik számon

XIV. kötet.

NYELVTANI GYAKORLATOK.

Kezdő francziák és angolok, meg egyebek számára.

Én mennék,
Te mennél,
Ő menne,

Mi mennénk,
Ti mennétek,
Ők mennének.

Én mennék, ha te mennél,
Te mennél, ha én is mennék,
Ő menne, ha mink is mennénk.

Mink mennénk, ha mind jönnétek,
Ti mennétek, ha mink mennénk,
Ők mennének, ha látnák, hogy mink megyünk.

Én mennék, ha pénzbe nem kerülne,
Te mennél, ha pénzed volna,
Ő menne, ha valami pénzt nyerhetne rajta.

Mink mennénk, ha egymásnak hinnénk
Ti mennétek, ha nekem hinnétek,
Ők mennének, ha hinnék, hogy mi megyünk.

Én mennék, ha te elől mennél,
Te mennél, ha én mögötted mennék,
Ő menne, ha mi a hátunkon vinnők.

Mi mennénk, ha nekünk olyan messze nem volna.
Ti mennétek, ha nektek olyan közel nem volna.
Ők mennének, ha olyan jól le nem telepedtek volna.

Én mennék, te engem ott hagynál,
Te mennél, én téged ott hagynálak,
Ő menne, mind a ketten otthagynók.

Mink mennénk, ha menni akarnánk,
Ti mennétek, hát én azt nem bánám,
Ők mennének, de ha nem mennek.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Szörnyűsigenes meg vagyok botrangatozva.

Had mink oda haza a mi városunkban el vagyunk látva casino nélkül, a miből nekünk egy csep sincs. Fzen hiányosagnak kifoldozasara viget jaratjuk hatan hatfile ujsagot. Komam valalta magara Pesti Naplot, sogorom Fügetlent, barátom uram Hirnököt, szomszid uram Srügönyt, nasz uram Politikai ujondansagokat, in magam valaltam magamra Magyarorszagot, a ki mar megszunt; nem kell ra praenumeralnyi.

Termiszetesen mindenikünk a maga ujsagat tartja infallibilisnek, s mikor aztan özsegüvünk este a pincziben, olyan veszekidesekeket csinálunk e miata, hogy komam uram kapja szomszid uram hajaba, sogor uram kapja nasz uram hajaba, valamenyi kapja barátom uram hajaba; csak az in hajamba nem kapja senki azirt, mert nincs. Mink ott egymasal birkozunk, verekedünk, czibalunk, ranczigalunk, vires disputa-tiokba keveredünk, gyilkos karunkodasokkal egy-

mas elen törekedtünk; ize így haborut csinálunk egiszzen.

No, mondjuk azutan, mikor szitmegyünk haza, mirgesen: ha mar mink olvaso publikumok így megbirkozunk, had mig azok ujsagirok od odahaza micsinalhatnak? Mindenap duellalhatnak. Csodalnyi lehet, hogy egymast mindenap hatfeli el nem nigyelnek; ki rakja öket ösze, ha egymast kaposztanak felapritotak?

Had ezzer felgyüvök ide Pestre, megihetek bemegyek vendigfogadoba egy kis collatio-ra. Had kit latok od ünyi egy asztalnál hoszu sorjaban. Had valamenyi ujsagszerkesztö fideliter ebidelnek együt. No e csak esuda! Mink odakin virig verekedünk az a miattuknak, is ük con amore ebidelnek együtt, mint egy testvir familia!

Higyen az ember aztan mig valakinek. *)

Tallérossy von Zebulon.

*) Nem jól tetszik felfogni a kérdést, tisztelt Zebulon úr, ha a szerkesztök együtt ebidelnek, azt csak gazdálkodásból teszik, így egy tál étellel kevesebbre van szükség, mert módjukban van „egy mást megenni.“ Szerk.

Csodabogarak.

(Olyan novella-gyűjtemény, a mit nagyobb érdem lesz elolvasni, mint megírni).

Szerzette: **Kakas Márton.**

VI. Párba, a minőt senki sem hinne el, ha én nem mondanám.

. . . . Denique azon nő összevesztünk. Én is mondtam neki valamit, ő is mondott nekem valamit, a mit egymásnak meg nem lehet bocsátani. Rögtön kerestünk segédeket.

Az ő segédei épen akkor léptek be én hozzá, mikor az én segédeim ő hozzá. Mind a ketten magunknak akartuk vindikálni a kihívás dicsőségét.

Ő is el volt határozva, hogy engemet megöl, én is, hogy őtet megölöm.

Mert hiszen valakit megölni: az csak olyan tréfa dolog.

Másnap reggel korán kikocsikáztunk a Lipót mezőre; segédeink vettek egy-egy pár pisztolyt; egy fényes ezüst hatos határozott,

melyikünkével löjünk. Ő azt mondta: „czimer!“ — (persze ő úr volt, neki a czimer kellett) én azt mondtam: „írás!“ (Természetes, minthogy firkász vagyok) a sors az ő pisztolyainak adta az elsőbbséget.

Ez rozsz ómen volt.

Miután a segédek kimérték a tizenöt lépésnyi távot s ismét elővették a fatális hatost: czimer-e vagy írás?

A sors megint ellenem határozott. Én jutottam arra a helyre, mely szemközt volt a nappal, ellenfelemé volt az előny, hogy a napnak hátat fordíthatott.

Mögöttem volt egy vén cserfa, melyet nem rég botoltak le, a csonka ágsomók meredeztek

róla mindenünnen, ezt én akkor rá értem nagyon szemügyre venni.

A segédek tapsoltak, hogy lőhetünk. Én esendesen felemeltem a pisztolyt, kinyújtott karral s a legnagyobb hidegvérrel épen a szívére czéloztam ellenfelemnek.

Aztán épen a varju fészekbe lőttem bele a jegenyefa tetején.

Rúgott az a fertelmes pisztoly, mint egy negyedfű csikó. Lefelé kellett volna Amerikába czéloznom, ha azt akartam, hogy itt Európában találjak vele valakit.

No se baj, majd a második lövésnél jobban vigyázok magamra. Ellenfelem épen úgy fog jární velem, mint én ő vele: meglövi a holdat.

Azonban egy tekintet azon pokoli mosolygásra, mely arczát elfuntoritá, midőn fél szemét behunyta, fél száját felhuzta s azzal a térdemet vette czélba, tudatá velem, hogy ellenfelem okult a példámon; lábamra czéloz, hogy homlokra találjon.

Kakas Márton nagy aggodalma.

Hm! — Most már csak azon töprenkedem, hogy ha a cselédadó bejön, valyon engem, Tallérossyt, a csizmadiát, meg a feleségét, Biczegő Danit, Kukoricza Jánost, Kappan Tóbiást, Kolibri Jenőt, Galiba Jánost, Gyárfást, és a többit, mind a kiadó cselédjeinek fog-nak-e venni? mert akkor ugyan fizethet értünk!

A három vendég.

Angol. Tessék kérem, a pecsenye már ki van tálalva.

Francia. Óh kérem, nem illenék, hogy én fogjak előbb az evéshez.

Angol. Ön jobban ért a tranchirozáshoz.

Francia. Nem akarom önt ez élvezettől megfosztani.

Angol. De kérem alássan, ön méltóztatott rendelni.

Francia. Csupán azért, hogy önnek kedveskedjem vele.

Angol. Ön szereti az efféle pecsenyét.

Francia. Épen azért, minthogy sokszor volt benne részem, legyen már egyszer öné az elsőbbség.

Angol. Igen megtisztelve érzeném magamat, ha a kikezdését önnek engedhetném.

Francia. De mikor a tál önhöz közelebb van.

Angol. Óh kérem, majd én közelebb tolom.

Francia. Óh köszönöm. Én már nagyon jól vagyok az effélével lakva. Csak tessék önnek.

Angol. Nekem pedig épen nincs étvágyam hozzá. Tessék kérem.

„No, agyió szép napvilág! gondolám magamban, s feltekinték a napba; téged is utoljára látalak most.“

Rám pedig az a hatása van a napnak, ha bele nézek, hogy kénytelen vagyok prüssz-szenteni.

„Kefprzrszki!“

Abban a perczben: „drum bum!“ egy lövés hangzik s egyikünk halva rogy össze.

Az az egyik nem én voltam. Hiába is mondanám, mert nem hinnék el. Ellenfelem volt.

Hogy történhetett ez? — Hát úgy történt, hogy prüsszertés közben a mint a fejem kissé lebukott, ellenfelem golyója a homlokom helyett a kalapomon ment keresztül, a hátam mögött levő cserfa egyik ág csomójáról visszapattant, a kalapomon megint egy másik lyukat ütött, s ellenfelem homlokába fúrta magát.

A ki nem hiszi, megkérdezheti ő tőle magától. Ő most bizonyosan valami kopogó szellem lesz, s fog feleletet adni.

Francia. Ugyan legyen olyan jó, az én kedvemért; vágjon bele.

Angol. Tulságos jóság! Nem állhatok ellent, hogy ne viszonzozzam. Apres vous, monsieur.

Francia. Mille foi merci! Önnek a kora elsőbbséget ad.

Angol. De önnek a rangja; kérem.

Francia. Óh, kérem...

Angol. De, instálom.

(A sok komplementirozás, kínálgatás közben aztán a pecsenye egészen meghül.)

Varula Jakab.

Őt szobor áll a redut homlokán
István és László, a két szent király,
Lajos, a nagy, és Mátyás, a dicső.
Közepén de az ötödik kivál.

Ez az ötödik — Varula Jakab.

Ki volt, mi volt hát Varula Jakab?

Ó Pest városa polgármestere,

Ki, mert a redutot építeté

Ezzel historjai nevet nyere.

Igen is: derék Varula Jakab.

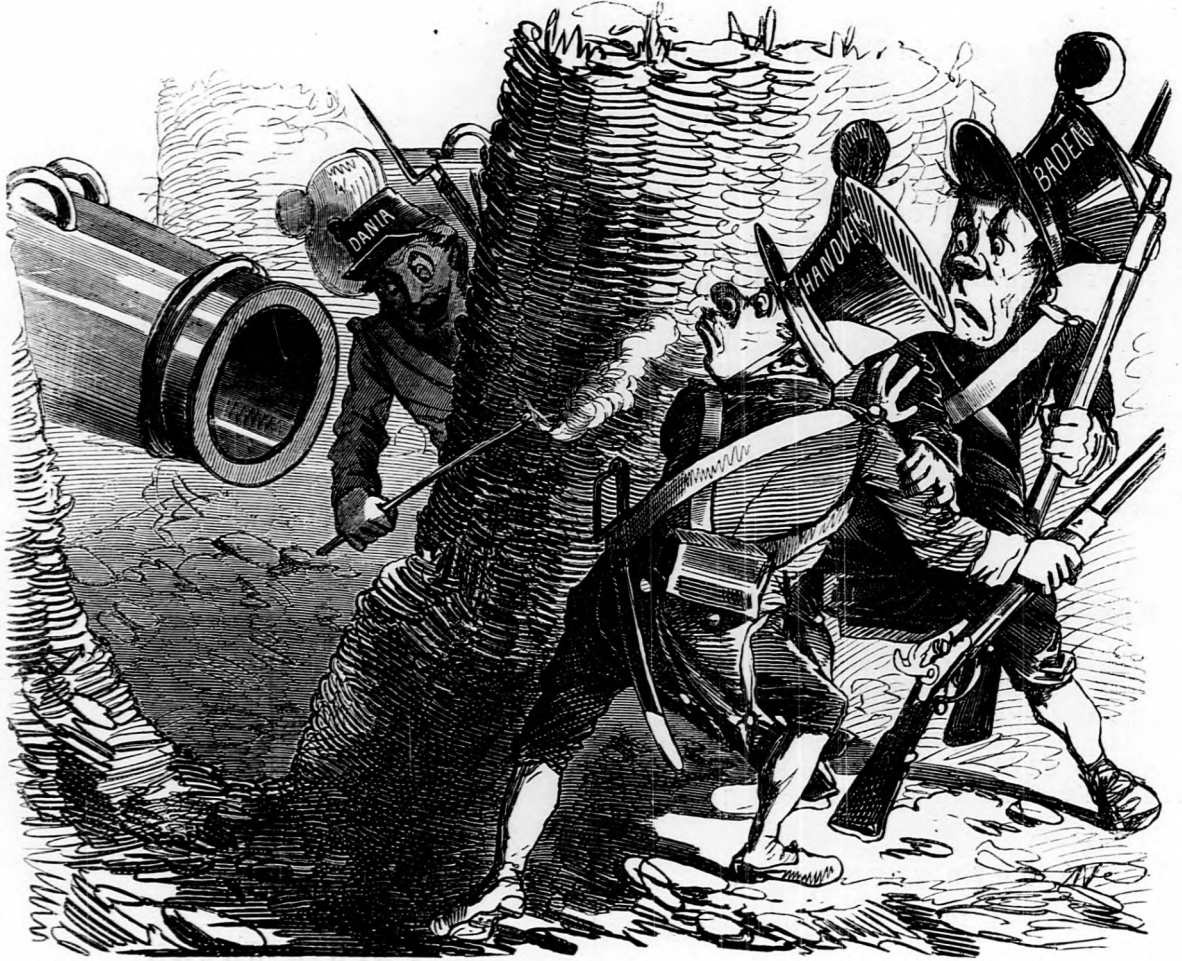
Tanuság ebből, ifju nemzedék!

Ha már a sors nem szült királynak is,

Légy pesti polgármester, így neved
Az utókor előtt nem volna kis.

Im intő példa: Varula Jakab.

Shakespeare illusztrációból.

Hamlet. „Valami búzt érzek Dániában.“

Bolnai emlékkönyvébe.

Te előre sem akarsz,
Hátrafelé sem akarsz,
Jobbra, balra sem akarsz; —
Helyt maradni sem akarsz,
Ugyan kérlek, mond meg tehát
Mi az ördögöt akarsz?

K. M.

Két süket ember beszél együtt.

Első süket. „Kecskeméti Aurel a Független szerkesztését veszi át.

Második süket. „Micsoda? újra megindítja a Handabandát.

Első süket. Most fogja már komolyan elmondani, hogy mit akar?

Második süket. No képzelem, hogy azon megint milyen jókat lehet majd nevetni.

Hogyan telelünk ki?

Kiadó. Ejnye, ez a szántó föld ugyan soványul terem már egy idő óta.

Szerkesztő. Bizony, nem tudom, az idej termésből hogyan teletetjük ki az igavonó — — munkatársakat?

Kiadó. Barátom, rationalis gazdálkodás kell ide, nem elég a három évi turnus és földforgatás, ide egy kis muszka vagy francia subventiótrágya kell.

Vigasztalás az inségben.

Egész octoberben praelimináltatik
 Novemberben aztán revideáltatik,
 Decemberben végre majd acceptáltatik,
 Aztán Januárban ratificáltatik
 Februárban szépen repartíáltatik
 Martiusban kölcsön majd contraháltatik
 Aprilben, ha lehet, realizáltatik,
 Májusban kellően intabuláltatik,
 Juniusban mind ez inhibeáltatik,
 Juliusban egész ügy submittáltatik,
 S ki még Augustusban élve találtatik,
 Annak septemberben majd gratuláltatik.

K. M.

Leté sz e m a . . .

— Paródia. —

Leté sz e m a tárczám. Nyugodjék.
 Tőlem ne várjon senki pénzt.
 Nem az vagyok ki voltam egykor,
 Ké sz p é n z z e l f i z e t ő v i t é z .
 Tárczám nem duzzadt, domború,
 Olyan mint forrázott saláta.
 Hová lettél, hová levél
 Oh lelkem vidámsága!

Nem néztem az eget bögőnek,
 S a földön nem jártam gyalog,
 S hallgattam bájos operákat,
 Midő n még tárczám tömve volt.
 És kellemesebb volt az est,
 S némely ablaknak szép virága.
 Hová lettél, hová levél
 Oh lelkem vidámsága!

Nem így magánosan morogtam,
 Barátim mindig voltak,
 A kiknek víg, vidor körében
 Gyorsan enyészett napra nap.
 Vagy champagner vagy tokaji,
 De mindig állott a kupába.
 Hová lettél, hová levél
 Oh lelkem vidámsága.

Zengettünk modern operákból
 Egy egy kedélyes dallamot,
 S a tánczosnők legszebbikére
 Szánk száz dicséretet rakott :
 S dicséretünknek tárgya volt :
 Ah mily magasan jára lába . . .
 Hová lettél, hová levél
 Oh lelkem vidámsága!

Oh mikor fogom újra bírni,
 Mikor én azt a hír-nevet,
 Mellyel bírék midő n te, tárczám
 Még tömve voltál szűm felett?

Hittem : egész világ enyém,
 S én ú r vagyok De mind hiába !
 Hová lettél, hová levél
 Oh lelkem vidámsága!

Most üres tárczám vajh mi vagy te ?
 Némely tudósnak tán feje ?
 Mely, mint te, szint oly üres volna
 Ha hézaggal nem von' tele.
 Vagy vers, melynek nincs belbecse ?
 Milyen sok van némely újságba . . . ?
 Hová lettél, hová levél
 Oh lelkem vidámsága!

Leté sz e m tárczám. Nem nehéz bár.
 De hát üressen hordjam-e ?
 Ha megcsapá guták lapossa
 Jobb lesz dobnom fiokba be.
 S ha az ő léte megszakadt :
 Mért éljek én még e világba ?
 Oda vagy érzeni oda vagy
 Oh lelkem vidámsága!

A „sajtó” alatti költemények stb. szerzőjétől.

Hogy jártam a szeretőmmel!

Kedves lánnyal szöttem viszonyt
 Ki nem csókolt nem is ölelt,
 S elértünk a jegyváltásig
 A mikor a hideg kilelt.

Nota bene ez a bajom
 Nem a szerelemből támadt,
 Még is mint ez oly sápadtra
 Ékteleníté orezámát.

Harminczöt hétig (per hét nap)
 Nyomtam az ágyam fenekét,
 Ez alatt a „kedves” szép lány
 Elfelejté hü betegét.

Odáig „ismerkedett” hogy
 Elvette egy svixgyáros,
 Neki volt az nyereséges
 Nekem volt az szörnyen káros!

E' skandalra más mausz todt,
 Bennem erős, kemény a szív,
 Írósvajként nem olvadós
 Porphyr gránitszerün massiv.

Csitítottam vérem a mig
 Belém visszatért az élet,
 S mikor épen felépültem
 A menyecske „özvegyé” lett.

Azonnal rá tettem kezem,
 — Nem csípi el orrom elől —
 A külömbőség „csupán csak” hogy
 Enyém leend „másod kézből.” —

No már ki tudja mondani az „r“ betűt.

A mostani franciaia külügyérről, Drouyn de Lhuys úrról köztudomású dolog, hogy a háborút nem szereti s az „r“ betűt nem tudja kimondani; azért mikor a háborúról beszél vele valaki, annak rendesen ilyenformán szokott válaszolni: „U'aim, ké'em, F'anciaio'szág hábo'uba nem kevé'heti se'égeit, me't a ha'cz 'endsze'nt i'tózatós vé'paza'lással já', sze'ezünk más fegyve'ekkel babé'-koszo'úkat.“ stb.

Most azonban, ismerői bámultára el kezdi az „r“-ek kimondását tanulni, a mi eleinte nem megy a nélkül, hogy szokatlanul meg ne kettőztessen minden „r“-et s már most így felelget:

„Urraim, terrveink márr sikerrülnek, merrr száz-ezerr irakéta, fegyverr, orrosz emberr; Varrsó, Péterr-várr, Mierroszslavszky, Krrim, Murravieff, Berrg, ha le-járr Novemberr, Decemberr, sokat megérrhet az emberr!“ stb.

A komoly hírlapok igen szép vezérczikket irnak arról, hogy a miniszter már ilyen szépen ki tudja mondani az „r“-ret.

A közélet hatása a poézisre.

Sajátságos tünemény volt az idei pályázott nép színműveknél és vígjátékoknál, hogy veszi be magát a napok története a költészet régióiba. Egy színmű tárgyalta a *bankó hamisítókat*, másik a *zsványokat* (persze erkölcsi tanúsággal), harmadik a napirenden levő *tagosztályt* és *legelő elkülönítést*; negyedik a *gyújtogatókat* szemelte ki t. nulságos alapul, ötödik a *román testvérekkel* való kibékülést tüzte ki dicséretes végezelül; sőt volt olyan, mely a színházi *inyjenjegyek elvételét* is fölhasználta épület anyagul, s a jutalmazott színmű maga is a napi kérdések egyikét a „*lelenczházat*“ ajánlja emlékeztünkbe.

Russ E. L. lord emlékkönyvébe.

„Inter pocula non sunt seria tractanda.“

Egy blairgowriei diplomata, ki azon nagy ivás óta már kijózanult.

Mit tesz az hogy: „casus belli?“

Az biz annyit tesz, hogy „a háború elesése.“

Ki issza ki ezt a keserű poharat?

Azon régi jó időben történt a következő eset, mikor még egész Sz. . . kán csak a barátoknak volt hintójuk s ennek is zsindelemmel volt fedve a teteje, hanem azért mégis azon vitték minden előkelő lakadalm menyasszonyát esküvőre.

Egyik farsang végén történt, hogy a jó öregek hús hagyó kedden ugy neki keseredtek a farsang temetésének, hogy még szerdán is együtt borozgattak. Hanem egyiköknek nagyon felhevülvén füle környékei, fris levegőt ment ki szippantani s haza menet a maga háza helyett a nyitva levő szentegyházba botorkált be; ott egy padba beülvén, csakhamar mély álomba szen-

deredett s az egész ajtatosság alatt jó ízűen aludt, csak arra eszmélt fel, midőn a szónokló tisztelendő ur hathatós hanglejtéssel mondá ezen, szent beszédébe szőtt szavakat: „Ki issza ki ezt a keserű poharat!“ mely szavak hallatára a bortól és álmotól is még félig elnyomott öreg, azt hívén, hogy még most is a farsangtemető szomorodott felek között van, föliti a fejét s határozottan ezt feleli a pap szavaira: „*Igya ki Sz . . . vits Iván, ő rajta van a sor.*“

Ámbár jó régen történt ez az eset, még is gyakran emlegetik azt Sz . . . kán.

A mylli-gyertya védelme.

Szerkesztő ur! — a mult számba
Egy versnek jöttem nyomába,
Melyet B. D. versbe' már is oroszlán
Vert vala ki — kobozán.

A faggyú gyertyát siratja
Hét strophában zengő lantja.
Általában jó az egész versezet,
— De megjegyzek benne egy helyet.

Tudni illik hol azt mondja:
— Nem volt reá elég gondja —
„Lángomnál verset sem irnak már talán?“
Ez a hely roszt általán.

Mert az már csak tudni való:
A költők véde — Apolló.
Ezen jusson — megilletet — már az áll,
— Egy Apollo-gyertyaszál. —

Tisztelvén tehát Apollót,
Ne használjunk gyertya-ollót *) —
Mi kik tesszük a költői sereget,
Apollo-gyertyát égessünk míg lehet
Mig lelünk rá, pénzt zsebünkben eleget!

K. L.

A bécsi kisasszony Pesten.

Papa. Ah, nézd leányom ezt a pompás Dunát, hogy tükrözi benne magát a sok dunaparti lámpás, milyen gyönyörű, csillagos éj.

Kisasszony. No az meglehet, hogy itt nagyobb a Duna, mint nálunk; de már Bécsben még is sokkal szebb csillagok vannak.

Fordítási remek.

„Der Guerillakrieg in Mexico sagt den französischen Generälen nicht zu.“

A mexicói guerillaháboru nem szól semmit a francia tábornokokhoz.

*) Koppantó, hamvvevő, Lichtscheer, emunctorium.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — A mult héten Kovács Lajost, Vajda Jánost és Heckenastot elítélte a katonai törvényszék fogságra és birságra. Hogy ne énekelné el aztán az a magunkforma szegény bűnös ember a carmen miserabiléből:

„Quid nunc miser sim dicturus?
Quo me tecto ablaturus?
Quem patronum vocaturus?
Dum nec Független sit securus.

— — Ez is ritka eset, hogy valakit holta után megkoronázzanak. Első Napoleonnal fog az megtörténni. A Vendom oszlopról le fogják venni a szobrát, melyen eddigelé a historiai lapos kalapban, a kurta derekú frakkban volt látható s másikat emelnek helyébe, mely császári palástot és koronát visel.

— — Berlinben egy új vendéglő nyílt, melynek az a czime, hogy „emberek és lovak vendéglője.“ Ez annyit jelent, hogy ott bifszteket készítenek emberek számára *lólusból*.

— — A párisi lapok levelezői is épen olyan hitelesek, mint, mint (mint valamennyien.) Igen is. Tehát a mult csütörtöki Pays londoni levelezője azt írja, hogy a francia követnek tegnap hosszas értekezlete volt Russel lorddal s hogy mindenben tökéletesen egyetértének. A Times aztán megjegyzi rá, hogy mind igaz az, csak az az egy baj, hogy Russel az nap épen Skóciában utazott.

— — Egy Sz. I. molnármester folyamodott néhány ezer forintnyi kölcsönért a belga pénztársulathoz, a honnan azt a választ nyerte, hogy a minimumnál kisebb összeg kölcsönadására nem vállalkoznak, hanem folyamodják a magyar földhitelintézethez, ott tán kap. Visszafelér erre a molnármester: „Uram, nekem *földem* nincs, nekem csak *vízem* van; azért ne utasítsanak földhitelintézethez, mert nekem „*vízhitelintézetre*“ van szükségem.

— — Az orosz kormány már megkezdte a tengeri harczot a calaisi tengersizorban. — (Hadihajókat küldött oda?) Nem, hanem hadi czápákat, a kik a tengeri fürdőket használó angolokat és francziákat elnyeldessék. A napokban egy halász fogott egy három mászás czápát, melynek a kopotyúja az orosz hivatalos bé-

lyeggel volt ellátva. (Valyon nem fogja báró Budberg reklamálni?)

— — Egy amerikai tudós most New Yorkban nagy furórét csinál a felolvasásaival, a mikben bebizonyítja, hogy Ádám apánk szerecseny volt, Éva anyánk pedig igen szép kondorhaju mulat-nő. Rendkívül tesszik. Persze a négerek most ott divatban vannak, a mióta értük foly a háború. (És így, miután mi már lassanként megfihéredtünk; kiderül, hogy még is csak érva lamit „a szerecsent mosdatni.“)

— — A Cambrai-i Emancipater-ban egy ismeretlen nagy férfit a kabbala segélyével kideríti, hogy ki az a szörnyeteg az apocalipsisban, a kinek hat feje van, s együtt véve az a neve 666. Az ábéczé betűit sorba véve, az á-t 1-nek, a b-t 2-nek s így tovább, kideríti, hogy az a hét hirdetett istenkáromlónak a névbetűiből kerül elő, a kik: Árius=68, Spinoza=93, Voltaire=102, Rousseau=119, Helvetius=121, Proudhon=121, Renan=52. Együtt véve a hétfejű szörnyeteg=666.

— — (Mire való volt most nagy Németországban az a lipcei Jubelfest?) Hát most kellett volna egy kis séta manővert tenni Dániába, hanem akkor valakinek eszébe jutott, hogy ők 1813-ban annyi dicsőséget szereztek, hogy ha azt mind elő szedik, három századig nem lesz szükség újat szerezni hozzá. (Aztán mondja valaki, hogy a német democraták nem aristocraták, mikor mind az ősei érdemére hivatkozik.)

— — Az idej népszinműi jutalmat a „Lelencz“ nyerte el! (No ez lesz az az egyetlen lelencz, a kit Pest városa örömet fog adoptálni.) Furcsa biz az, mikor a szülők szoktak pénzt tenni a kitett gyermekeik mellé, hogy a becsületes megtaláló tartsa meg azt a neveltetésükre; most meg Szigligeti kap azért aranyakat a becsületes megtalálótul, a miért a gyermekét *incognito* kitétte a drámabíráló választmány küszöbére.

— — Egy francia tudós jövő decemberre ropant sok esőt jósol Franciaországnak. (Ejnye, csak nekünk küldenének belőle!) Miből, te? (Hát Franciaországbul esőt, meg havat, ha nekik fölösleges. — Kődöt meg szelet, azt már kaptunk.)

— — De nemcsak Anglia és Franciaország ellen lépnek fel ellenséges iniciatívával az oroszok; már német polgárvér is folyt miattuk. Kölnben az Oroszországbul küldött medve felügyelőjét kegyetlenül összetépte. (Hát így respectálják az orosz-poroszkonvenziót?)

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Papnövelde-utca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1863

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja; Jankó J. — Metszi: Pollák.